

- 3) Czy klauzula 4 tego porozumienia ramowego stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak art. 20 ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 75/2017 (zgodnie z interpretacją zawartą w cytowanym okólniku ministerialnym nr 3/2017), który uznając możliwość zastosowania względem asystentów zatrudnionych na czas określony przez publiczne instytucje badawcze procedury stabilizacji zatrudnienia – ale tylko jeśli mają oni co najmniej trzyletni staż pracy do dnia 31 grudnia 2017 r. – nie zezwala na jej zastosowanie wobec asystentów uniwersyteckich zatrudnionych na czas określony tylko dlatego, że art. 22 ust. 16 dekretu ustawodawczego nr 75/2017 objął stosunek pracy, jakkolwiek, zgodnie z ustawą, oparty na umowie o pracę, „reżimem prawa publicznego”, mimo że art. 22 ust. 9 ustawy nr 240/2010 poddaje asystentów jednostek badawczych i uniwersytetów tej samej zasadzie w odniesieniu do maksymalnego czasu trwania nieprzerwanych umów o pracę na czas określony w formie umów z uniwersytetami i instytucjami badawczymi, o których mowa w art. 24, lub grantów badawczych, o których mowa w tym samym art. 22?
- 4) Czy zasady równoważności i skuteczności prawa Unii, w odniesieniu do wyżej wymienionego porozumienia ramowego, a także zasada niedyskryminacji zawarta w jego klauzuli 4 stoją na przeszkodzie przepisom prawa krajowego [art. 24 ust. 3 lit. a) ustawy nr 240/2010 i art. 29 ust. 2 lit. d) i ust. 4 dekretu ustawodawczego nr 81/2015], które – mimo obowiązywania uregulowań mających zastosowanie do wszystkich pracowników publicznych i prywatnych, zawartych ostatnio w tymże dekrete nr 81, ustalających (począwszy od 2018 r.) maksymalny 24 miesięczny okres obowiązywania umowy o pracę na czas określony (łącznie z przedłużeniem i odnowieniem) oraz uzależniających korzystanie z takiego rodzaju umowy o pracę przez administrację publiczną od istnienia „tymczasowych i wyjątkowych potrzeb” – zezwalają uniwersytetom na zatrudnianie asystentów w drodze umowy na czas określony na okres trzech lat, z możliwością jej przedłużania na okres lat dwóch w przypadku pozytywnej oceny działalności badawczej i dydaktycznej prowadzonej w tym trzyletnim okresie, bez uzależniania, zarówno zawarcia pierwszej umowy, jak i jej przedłużenia od istnienia takich tymczasowych i wyjątkowych potrzeb uniwersytetu, pozwalając mu wręcz, po zakończeniu pięcioletniego okresu, na zawarcie z tą samą osobą lub z innymi osobami kolejnej umowy na czas określony tego samego rodzaju, celem zaspokojenia tych samych potrzeb dydaktycznych i badawczych związanych z poprzednią umową?
- 5) Czy klauzula 5 cytowanego porozumienia ramowego stoi, również w świetle zasad skuteczności i równoważności oraz wspomnianej klauzuli 4, na przeszkodzie temu, aby przepisy prawa krajowego [art. 29 ust. 2 lit. d) i ust. 4 dekretu ustawodawczego nr 81/2015 oraz art. 36 ust. 2 i 4 dekretu ustawodawczego nr 165/2001] wykluczały względem asystentów uniwersyteckich zatrudnionych na podstawie trzyletniej umowy na czas określony, z możliwością jej przedłużenia na kolejne dwa lata [zgodnie z wyżej wspomnianym art. 24 ust. 3 lit. a) ustawy nr 240/2010], późniejsze zawarcie umów o pracę na czas nieokreślony, przy braku w ramach włoskiego porządku prawnego innych środków odpowiednich do zapobiegania nadużyciom w zawieraniu kolejnych umów o pracę na czas określony przez uniwersytety i karania tych nadużyć?

(¹) Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 27 stycznia 2020 r. – Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA) / PC, RE**

(Sprawa C-44/20)

(2020/C 161/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)

Druga strona postępowania: PC, RE

Pytania prejudycjalne

- a) Czy klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ⁽¹⁾, należy rozumieć w ten sposób, że wymaga ona, by okresy pracy pracownika zatrudnionego na czas określony przez Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente [(ARERA) (urząd regulacji energii, sieci i środowiska)] na stanowiskach zbieżnych ze stanowiskami pracy pracownika mianowanego, zaszeregowanego do odpowiedniej kategorii w [ARERA], były brane pod uwagę przy określaniu jego stażu pracy również w przypadku, gdy jego późniejsze mianowanie następuje w wyniku konkursu publicznego, nawet pomimo specyfiki procedury konkursowej, która powoduje, jak wspomniano powyżej, całkowitą zmianę stosunku pracy oraz nawiązanie, wraz z ustaniem ciągłości zaakceptowanym przez uczestnika procedury konkursowej, nowego stosunku pracy charakteryzującego się istnieniem suwerennego aktu mianowania oraz szczególnymi obowiązkami i szczególną, wzmocnioną stabilnością?
- b) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy wcześniejszy staż pracy powinien zostać w pełni uznany, czy też istnieje obiektywny powód różnicowania kryteriów uznania w stosunku do pełnego uznania ze względu na wyżej wspomniane cechy szczególne?
- c) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na powyższe pytanie, na podstawie jakich kryteriów należy obliczać uznawany staż pracy, aby nie był on dyskryminujący?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 28 stycznia 2020 r. – F. / Stadt Karlsruhe

(Sprawa C-47/20)

(2020/C 161/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F.

Strona pozwana: Stadt Karlsruhe

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 1 i art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE ⁽¹⁾ zakazują, aby państwo członkowskie, na którego terytorium posiadacz unijnego prawa jazdy kategorii A i B, wydane go przez inne państwo członkowskie, został pozbawiony uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi z tym prawem jazdy w pierwszym wymienionym państwie członkowskim z powodu kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, odmówiło uznania prawa jazdy dla tych kategorii wydane go zainteresowanemu w drugim wymienionym państwie członkowskim, po pozbawieniu uprawnienia do kierowania, w trybie przedłużenia ważności na podstawie art. 7 ust. 3 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. 2006, L 403, s. 18.)